

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΔΑΟΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια έκτου προηγούμενου)
Φαίνεται πως στά κοραζι-
στικά τους, Λαγκώλ θα πή
άμαξας. Είστε ευχαριστημένος
τόρα;

Ο Πατρίκιος δέ μπόρεσε
νά του άπαντήση, γιατί άξαφ-
νά ο άγνωστος πούστειζε πλάι
στ' άλογα, πήδησε γρήγορα
κοντά στο Μιχάλη και κάτι
του μουρμούρισε στ' αυτί. Ο
Μιχάλης σήκωσε τους ώμους.

— Αυτό εινε δική σου δου-
λειά. Όσο για μένα, δέ ήλ-
παινα ποτές άπάνω μου τέ-
τοιο βάρος...

Ο Πατρίκιος άρχισε τώρα
νά καταλαβαίνει: Είχε φτάσει
ή ώρα για την κλοπή των δια-
κοσιών χιλιάδων φράγκων...
Ναι, ναι: ή μικρή βαρειά βα-
λίτσα θά περιείχε τ' αχρήματα.

Τά καταλάβαινε όλα, τώρα έξηγοΰσε την άρρογορία των δύο ώρων
του λεωφορείου, την έπιμονή του άνακριτή νά πάη στην ύπάληλο
του ταχυδρομείου.

Βέβαια ο άνακριτής είχε έφευρε την πρόταση της ροδας, για
νά κερδίσει καιρό νά οργανώσει την προστασία των διακοσιών χι-
λιάδων φράγκων και είχε καλέσει με ειδικό τραίνο από τη διεύ-
θυνση της άστυνομίας όλους αυτούς τους ψευτοχρειακούς, έλιξιζον-
τας νά γίνη κύριος των Βωτρών και του μν-
στησιώδους συνενόχου των!

Μά το σχέδιο αυτό δέν φανέρωνε μεγάλη
ώφέλεια; ... Οι τρεις άδελφοί θά είχαν είδο-
ποιηθή από τη Ζωή και μιά φορά και ήταν
ειδοποιημένοι, θά έτολμούσαν νά ένεργή-
σουν;

Στό μεταξύ, τό λεωφορείο όλο και χω-
νόταν περισσότερο μέσ στό δάσος και τό
σκοτάδι όσο πήγαινε, κ' έπικινώνετο. Δέν
είχε ακόμα νυχτώσει έντελώς, με άπλωνό-
ταν γύρω ένεινόν τό ύψο σκοτάδι που φο-
βίσει τον άνθρωπο, όσο και ή ίδια ή νύχτα.

— Μην είσαι τόσο κουτός! Έμια στο
άμαξι! έσυμβούλεψε ο Μιχάλης τόν ξεραγ-
κιανό άνθρωπάκο, που έβράδιζε δίπλα στ' ά-
λογα. Δέν μου πολυγουστάρει ο «Ανήφορος
του Λύκου»!

Στά λόγια αυτά οι ταξειδιώτες, που άκο-
λουθούσαν κ' αυτοί πεζοί, κινήθηκαν συγ-
χρόως, για νά ήσουν στό λεωφορείο.

Ο Πατρίκιος ήρώσασε λίγο στη σκέψη
δτι, στό κάτω-κάτω, τό λεωφορείο έφρου-
ρετό πολύ καλά. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι
θά είχαν και από ένα πρόχειρο όπλο.

— Κύριε Λαγκώλ, είπε ο άσπλόγιστος
Πατρίκιος πλησιάζοντας τόν άμαξι, έγω εί-
μαι που μιλώσα σήμερα τό πρωί στον κύριο
ντέ Μερεντιέν...

Αυτή τη φορά ο Μιχάλης δέν άργησε ν'
άπαντήση.

— Ά! Έσείς άποκαλύψτε τό κόλπο των τριών άδελφών;
Μη!... ωραία δουλειά έκάματε!... Μά τό Θεό, δέ βρισκω με τί
λόγια νά σας δώσω τ' αναχαζήκα μου!...

— Γιατί; ... ρώτησε ο Πατρίκιος άποσβολωμένος.

— Γιατί θά πή πως είστε πολύ κουτοί για νά ξεσκαλιζετε τέ-
τοιες δουλειές!... Πολύ κουτό... ή πάλι πολληκαρι-
δες!... Έγώ τραβώ έξω την ούρα μου... Μά όσο για
σας, σας λέω, πως καλύτερα θάτανε νά μη τό λέγατε,
νά μη φανερανόσαστε, έτσι δά, τώ-ς-φανάρι—μπρο-
στά σέ όλους αυτή την ώρα.

— Έπρεπε λοιπόν νά σιωπάω; ρώτησε ο Πατρι-
κιος, μη ξεροντας πιά ποιόν άγιο νά προσκυνήση.

— Θά ήταν πολύ καλύτερο!

— Όχι όμως για σας! Γιατί,
άν δέν μιλούσα, θά σας έκαναν έ-
πίθεση...

— Μά έμένα δέ θά με πειραζε
κανείς!... Την έπίθεση θά την κά-

νανε στη βαλίτσα... κ' έγω νά
τη βρώσω αυτή τη βαλίτσα!...
Αυτά τά λεφτά—λίγα, πολλά,—
δέν εινε για μένα. Θά παίρνα-
νε τη βαλίτσα, κ' έμένα θά μ'
άφίρνανε νά τραβήξω ήσυχα τό
δρόμο μου. Ένώ τώρα... τώρα
δέν ξέρω τι μπορεί νά γίνη.

— Έσείς τά ξέρετε όλα. Εί-
νε ή πρώτη φορά που καταγ-
γέλλονται οι Βωτρών και τώρα
ξέρω πως έσείς είχατε τό κου-
ράγιο νά τό κάνετε αυτό. Λοι-
πόν, παλληκάρι μου, καλά ξε-
μετροδέματα!...

Ο Πατρίκιος, τρομοκρατη-
μένος, καταριόταν την ώρα και
τη στιγμή που άνακατέυτηζε
σ' αυτήν την ιστορία.

Σέ μιά στιγμή ρώτησε τό
Μιχάλη:

— Μά είν' αλήθεια αυτό
που λένε, δτι μιά συμμορία μέμαθρες προσπαίδες παίνει τους τα-
ξειδιώτες;

— Παλιές δουλειές!... Τώρα, όταν ταξειδεύη κανείς με λεωφο-
ρείο, μπορεί νά εινε ήσυχος... φτάνει νά φερθή καλά με την
«Πέτρα του Λύκου»!

— Τι θά πη αυτό;

— Έχετε άπάνω σας ένα τάλληρο;

— Μάλιστα. Τι τό θέλετε;

— Δώστε μου τό, είπε ο άμαξάς. Παίρνω-
τας τό νόμισμα τώρριξε σ' έναν ταξειδιώτη
που βαστούσε τό σούφρο του για νά μαζεύη
λεπτά.

Ο ταξειδιώτης άνέβηκε σέ μιά πλαγιό, όπου
βρισκόταν ή τεράστια «Πέτρα του Λύκου», ά-
δειασε σέ μιά σπηλιά όσα είχε μέσα στό σούφρο
του, έφριξε ύστερα και τό τάλληρο και ξανακα-
τέβηκε.

***

Ο Πατρίκιος τούς κίτταξε όλους χωρίς νά
καταλαβαίνει και τότε ο Μιχάλης του έξηγησε:

— Αυτά τά λεφτά που δώσαμε εινε ή «Δραχη-
μή του Λύκου», κύριε... Όταν ένας ταξειδιώ-
της δώρη ή «Δραχημή του Λύκου» μπορεί νά
εινε, από μιά μεριά σιγουρος, όταν τό πράγμα-
τα εινε κανονικά. Τώρα όμως, έτσι όπως τά μα-
γειρέψατε, αλλάζει τό πρῶτα...

— Αυτό λοιπόν εινε τό «Μυστήριο του Μαύ-
ρου Δάσους»!

— Ένα μέρος μόνο...

— Πρέπει λοιπόν νά παραδεχθώ, δτι σέ λίγο
θά ρθή κάποιος νά μαζέψη ή «Δραχημή του
Λύκου»; Και δτι δώσαμε όλοι την πεντάρα
τους για νά μην προκαλέσουν τους Βωτρών;...

— Για τό Θεό, μη λέτε όνόματα... Κανένας
δέν έχει βίαση νά ρθη νά πάρη λεφτά... Πολλές
φορές μένονε κελ μέσα καμιά δεκαπενταριά
μέρες χωρίς νά τολμή κανείς νά τ' άγγίξη... Ά!

μά γίνονται δώ πράματα τόσο άλλόκοτα, που δέ μπορεί κανείς νά
τά έξηγηη.

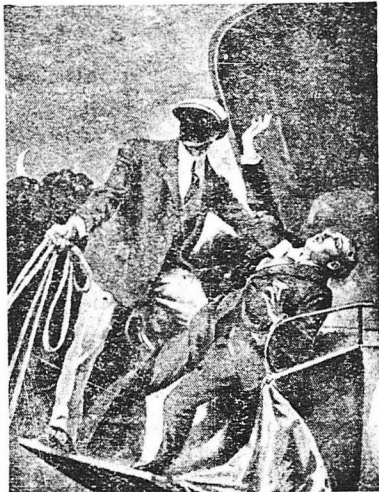
Ο Λαγκώλ άνασηκώθηκε για μιά στιγμή από τό κάθισμά του,
κοίταξε πίσω του, ξανακάθισε και είπε:

— Τέλος πάντων, άς έλπίσουμε, δτι σήμερα όλα θά πάνε κα-
λά... Θέλετε νά σας διηγηθώ την ιστορία του μπαούλου του
Μπαρουά;

Τό μπαούλο του Μπαρουά! Μά ή Ζωή στην καλύτερα,
είχε μιλήσει για τό μπαούλο αυτό! Τό θυμάιν πολύ
καλά!

— Λοιπόν, ο Μπλοντέλ είχε ένα φίλο παραγγελιο-
δόχο, τό Μπαρουά, ο οποίος περονώντας κίσιπε με τό
λεωφορείο από την «Πέτρα του Λύκου», όχι μόνο άνή-
θηκε νά ρίξη λεφτά στη σπη-
λιά, αλλά έπήρε από κελ μέ-
σα, όσα βρέθηκαν: Τριάντα
άσημένα φράγκα.

«Την άλλη μέρα ο Μπα-
ρουά, που είχε κατέβει στού

Συγχρόνως ένοιωσε μιά σιδερένια ταμπίδα στό
λαιμό...

Ρουμπιόν, έλαβε ένα μιλλιέτο με την ύπογραφή «ο Λύκος του Μαύρου Δάσους» και με τὸ όποιο τὸν είδοποιούσαν, δι, αν δεν έβριζε στη σπηλιά τὸσα χρυσά νομίσματα, όσα όημέριαν είχε πάρει, θά πλήρωνε πολὺ ακριβὰ την κακοκεφαλιά του.

Μα ὁ Μπαρουά πείσμωνε και δεν πήγε να βάλει τίποτα. «Υστερ, από λίγον καιρό, άνοιγοντας στο Μονζερόν, όπου βρισκόταν για ύποθέσεις του, το μπαούλο του τὸ εἶρε άδειο. Και στὸ μπαούλο είχε ρολόγια και άλυσιδεις που χόστιζαν καμια τριανταριά γιλιάρδες φράγκα! Κανεις δὲ μπορούσε να εξηγήση τὸ μυστήριο. Και ὁ καυμένος ὁ Μπαρουά άρρώσθησε από τὸ κακό του και πέθανε!»

***

— Κύριε Διαγκώλ, ρώτησε ὁ Πατρικιος, άκούσατε να μιλοῦν για κάποιον Μπιλιπαό;

— Μπιλιπαό; Γι'ό σταθήτε μιὰ στιγμή!... "Όχι! ποτέ!... "Η ὄχι... ὄχι... ναί... ναί...

Στὸ δάσος πολλές φορές άκούγεται ένα όνομα... κει δὲ κατὰ τὸ βράδυ, από τη μεριά του Πιεργέ... κει τὸν σὸν: Μπαού!... Μπορεί γναι αυτο τὸ Μπιλιπαό...

Σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ μιλούσε, ὁ Μιχάλης ρίχτηκε πίσω, για να κρατήση τ' άλογα μ' ὄλη του τὴ δύναμη.

— "Ω! ὦ! μουμοῦρισε. Τὰ ματια σας τέσπερα! Οἱ χυμοὶ αυτοί δεν εἶνε μακρνα!...

— Πῶς το ξέρετε; ρώτησε ὁ Πατρικιος τρέμοντας άπ' την κορφή ὡς τα νοχια.

— Κοιτάξτε τ' άλογα... Δὲ μπορῶ πια να τὰ κρατήω! Τὰ άλογά μου μυρίζονται από δέκα μιλλια μακρνα.

Και πραγματικῶς, τὰ δυστυχιομενα τὰ ζῶα εχρεμετίζαν, σηκώνουνταν στα πσινα τους πόδια, σά να είχαν μυριαστή κανένα άγριμ.

Πάντα πιὸ ανήσυχος ὁ Πατρικιος εσκυρε για να δῆ τι γινοταν στο δρομο.

Οἱ χωροφύλακες φαίνονταν ανήσυχοι, και είχαν περιτογυρισει τὸ λεωφορείο, σά να είχαν διαισθανθῆ ότι είχε φτάσει ἡ κρίσιμη στιγμή και μιλούσαν μεταξὺ τους με συντομες σιγανες φράσεις, σά να αντήλλασαν γρήγορες διαταγές.

"Άλλες σκιές ὠρθώθηκαν έξε για π σω από ένα πύλωμα και άκούστηκαν να σφυρίζουν έλαφρα. Στὸ σφύριγμα αυτό άποκρίθηκαν οἱ αιζειδιῶτες τὸ λεωφορείου.

Ὁ Πατρικιος άκέφτηκε πῶς θάταν κάποια ενισχυσις από το Σεβαλέ και ἡ ύπόθεσις αυτή του νέου άποδείχτηκε σωστή, γιατι ἡ σκιές ελλησίασαν στο λεωφορείο και ενώθηκαν με τους άλλους.

"Επειτα τὰ άλογα ξαναχρεμέτισαν, ξανασηκώθηκαν στα πσινα τους και ὁ Διαγκώλ προσάθουσε τόσο πολὺ να τὰ συγκρατήση, ὥστε ένας χωροφύλακας ρώτησε τι είχαν τὰ ζῶα για να δείχνωνται τόσο ανυποκαχτα.

"Ὁ Μιχάλης δεν άποκρίθηκε.

Σὲ μιὰ στιγμή τὰ άλογα εδωσαν σημαία μεγαλῶν τρόμου. "Επειτα ὤρμησαν μπρῆς με τὸση ὀρμη, πὸν έφεραν τὸ λεωφορείο στο δρομο.

"Ὁ Πατρικιος, πὸν τὸ σκοτάδι δεν τὸν άφηγε να δῆ τι γινοταν γύρω του ερεμε σύγχρομος.

"Ενας ὀμιλος χωροφυλάκων, ετοιμάστηκε τὸρα να ξαναμπῆ στο άμαξι. "Άλλὰ τα άλογα με μιὰ άπίστευτη ὀρμη, ετρεξαν, πήδησαν, πέταξαν στο δρομο, ἐνῶ οἱ ταξειδιῶτες ξεφώνιζαν.

Τὰ άλογα εσερναν σάν φτερό τὸ λεωφορείο μακρνα...τὸσο μακρνα, πὸν οἱ χωροφύλακες, μ' ὄλο πὸν ετρεχαν, τὸ εχασαν σὲ λίγο.

"Ὁ Πατρικιος, πὸν νόμισε πῶς εφτασε ἡ τελευταία του στιγμή, κι' εκανε ὕπερανθρώπωνε προσπάθειες για να μὴν πέση γύρισε κατὰ τὸ Μιχάλη.

Τὸν είδε τόσο ἡσυχὸ στή θέση του πὸν δὲ μποροῦσε πια να καταλάβῃ τι τὸν γινοταν.

"Ὁ Μιχάλης κρατοῦσε τὰ γκέμια με τὰ χέρια ψηλά, ὄχι με τὴν προσπάθεια του άμαξά πὸν πολεμῶ να δαμάση τὰ εξαγριομενα του ζῶα, αλλά με τὴν ευγενικιά εκείνην περιφάνειο του θριαμβευτῆ σὲ μιὰ αρχαία ὀρημητικὴ ὀρματοδρομία.

Τὶ εσήμανε αυτό;

"Ὁ Μιχάλης είχε τρελλαθῆ;

— Μιχάλη! Μιχάλη! φώναξε ὁ Πατρικιος.

"Ὁ Μιχάλης γύρισε: δεν ἦταν αυτός! Και δὲ μποροῦσε να καταλάβῃ πὸνός ἦταν, γιατι μιὰ μαύρη μάσκα του εκερυβε τὸ πρόσωπο.

Τὸτα ὁ δρομός του Πατρικίου εφτασε στο κατακόρυφο.

"Ανίκανος να κατανιγήση τὴ φριμῆ του, εἶπεσ γονατιστός. ("Ακολουθεῖ)

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ... ΜΕΓΑΛΕΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 97

— "Ας σκοτωθῶ βρε άδερφέ! Βαρέθηκα να ὕποχωρῶ! Πείνα και τὸν γονέων!... Ὁ ἦρωσ Φωτεινόπουλος πὸν...δεν σκοτώθηκε! Γκάφες ἐπὶ γκαφῶν. Ἡ διαταγὴ τὸν ανωτέρων. Πῶς οἰκονόμεσε ὅλο ο Τυπάλδος.

Κατὰ τὴν μάχη του Δομοκοῦ ένας αξιωματικῶς εξήτησεν από τὸ ταγματάρχη του, να τὸν στείλῃ άμέσως τρεῖς κάσες φουόγγια. Κι' ὁ ταγματάρχης του εστειλε...ένα πηλήκιο γεματό!...

***

Στὴν ὕποχώρησι του Βλεσιτίνου ένας στρατιώτης, Προκος τ' Δουιά του, δεν ἤθελε, ὄσο και αν τὸν ερώναζαν, να ὕποχωρήσῃ!

— Βοὲ άμάν!

Τίποτα αυτός.

Στῆς ομβρονίκες τὸν ανθυπολοχαγοῦ του, ὅτι άδίκως θά χαθῆ αν μείρη, άπάνησε.

— "Αμ' ὄλο θά ὕποχωρῶ, βρε άδερφέ. Βαρέθηκα "Ας σκοτωθῶ ἐπὶ τέλους να μὴν ὕποχωρήσω ἄλλο!

***

Πὸν ανθυπολοχαγοῖ στις Θερμοῦλες, πεθαμένο από τὴν πείνα, πήγαν και εξήτησαν μιὰ κουραμνα. Οἱ άρμόδιοι «ἐπὶ τῆς ἀρτοδοσίας», τὸς άπῆρτησαν:

— Να κάνετε μιὰ άπόδειξι, να τὴν δώσετε σὸν κ. Καράκαλον, να σὰς δώσῃ μιὰ ανταπόδειξι και τάρηθε να πάρετε τὴ μιὰ κουραμνα!!!

Οἱ ανθυπολοχαγοῖ ἀπλωσαν τότε κι'.....ἀσπάξαν με τὸ ἔτοι θέλω δνὸ κουραμνας!

***

"Εκει πὸν πολεμοῦσε ὁ στρατιώτης Φωτεινόπουλος, λείε σὸν ανθυπολοχαγοῦ του.

— "Ενα τσιγάρο κ. ανθυπολοχαγέ!

— Να σοῦ δώσω.

Κι' ὁ στρατιώτης ἀφοῦ ἀναψε τὸ τσιγάρο, τράβηξε μιὰ σουφηζιά με ἀπόλαυσι και εξακολούθησε να πυροβολῆ.

"Αξαρνα ὀμως τὸν πέφτει τὸ τσιγάρο από τὸ στόμα.

— "Ὁχ! Κάτι μ' εκαιρε! φωνάζει.

Μιὰ σφαῖρα τὸν είχε χτυπήσει. Ὁ ανθυπολοχαγὸς δίαζε να τὸν πῆσουν και να τὸν πάνε παρακάτω — "Επειτα από λίγο εμαθε δι πέθανε.

Στῆς Θερμοῦλες ὁ ανθυπολοχαγός, σ' ένα μημόσνο πὸν εγενεν ἐκεῖ ὕλιο τὸν πεσόντων, και ἐντολήν τὸν τάγματος, εγραλεν ἕνα λογο.—

Στὸν λόγο του ανέφερε, με σιχαρητικὰ λόγια και τὸν θάνατον του άτυχοῦ Φωτεινόπουλου.

"Επειτα από λίγες ἡμέρες ὀμως λαμβάνει μιὰ επιστολή άπ' τὴν "Αθήνα:

«Κύριε ανθυπολοχαγέ. Σὲ εχαριστῶ γι' αυτό πὸν ελεπες γιὰ μένα, στο λόγο σου. Μανε ὀμως ὅτι δεν εἶμαι πσών... Εἶμαι στὴν "Αθήνα κι' ἐπιασα πια δουλιά στο μπαζάλικο. Σὲ ἀσπάζομαι ὁ στρατιώτης σου Φωτεινόπουλος.»

***

Στὴ μάχη του Δομοκοῦ ένα τάγμα διατάχθηκε να καταλάβῃ τὸ ὄρυμα «Πετροῦτό». Κατὰ λάθος ὀμως τὸ ἀρχηγείο εδειξε στο τάγμα μιὰ θεο, πὸν ἦταν...μιὰ ὄρα μακρνα από τὸ Πετροῦτό.

Και τὸ με τάγμα κατέλαβε τὴ θεοῖ ζκέινη, αλλά τὸ «Πετροῦτό» τὸ κατέλαβαν οἱ Τούρκοι και από κει τὸαζισαν τὸν "Ελληνικὸ στρατό.

***

"Ενὸς εθελοντοῦ στρατιώτη, από τὸ εξωτερικό, μιὰ σφαῖρα τοῦχε σφηνωθεῖ σὸν ὀμο.

"Ὁ γιατρός, ἀφοῦ εξήτησε τὴν πληγῆ, τοῦ εἶπε:

— Καυμένο, λυποθμαι πὸν δεν εχω τὰ ὀργαλεία, για να σοῦ βγάλω τὴ σφαῖρα.

Κ' εκεῖνος.

— "Ασε τὴ σφαῖρα να κορυεῖται κῆρ γιατρέ. Κανένα κομμάτι ψωμί μοῦ δίνεις;

***

Να τὸρα και μερικὰ δείγματα του ἠθικοῦ, πὸν ενέπνεαν μερικὸι άξιωματικοῖ στὸς στρατιώτες.

"Ενας ὀπολοχαγὸς τῆς οἰκονομίας, διαν τὸν εἰταρε κανένας στρατιώτης του ἔγρε:

— "Αἶντε μορῆ, αν δεν σὲ παραδώσω στοῦς Τούρκους!... "Ενοια σου.

***

"Ενα στρατιώτη Τυπάλδο, μιὰ σφαῖρα τὸν πήρε ξῶδεσμα, από τὸν ὀμο εως τὸ γόνα.

— Σάμπος εἶμαι πληγωμένοσ, εἶπε.

— Πήγανε παρακάτω, τοῦ λείε ὁ ανθυπολοχαγός. Και τοῦ πήρε τὸ ὀλο.

"Επήγε παρακάτω, διαν ὀμως εἶδε διε ὀλη αὐτὴ ἡ μακρνα πληγῆ, δεν ἦταν παρὰ ένα γρατσούνιασμα μονάχα, ἀρχισεν εναν άντάρτη στις γροδιές, τοῦ πήρε τὸ τσούφι και πήγε πάλι στὴ γραμμῆ.

"Ὁ ἴδιος ὁ κ. Κορολιός, ὁ ὀποῖος ξεπροβάλε μῦθο από τὰ χόρτα...

